

ДЕПАРТАМЕНТ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛДЕРЖАДМІНІСТРАЦІЇ ТА ЛЬВІВСЬКА ОБЛАСНА ОРГАНІЗАЦІЯ ПРОФСПІЛКИ ПРАЦІВНИКІВ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

СУМУЮТЬ З ПРИВОДУ СМЕРТІ Михайла Петровича ПАВЛОВСЬКОГО

багатолітнього ректора і завідувача кафедри хірургії Львівського національного медичного університету ім. Д.Галицького, професора, доктора медичних наук, академіка Національної Академії медичних наук України, дійсного члена Польської академії медицини, Міжнародної академії медицини Альберта Швейцера, Заслуженого працівника вищої школи України, лауреата Державної премії України.

18 січня 2013 року, на 83-му році життя завершив свій земний шлях блискучий хірург, видатний вчений, організатор охорони здоров'я, академік Михайло Петрович ПАВЛОВСЬКИЙ.

М.П. ПАВЛОВСЬКИЙ народився 15 листопада 1930 року у м. Берестечко Волинської області. Після закінчення у 1954 році Львівського медичного інституту і клінічної ординатури з хірургії (1954-56) прожив активне і насичене життя у галицькій медицині. Він працював хірургом лікарні Львівської залізниці (1956-59), завідувачем хірургічним відділенням Львівської обласної клінічної лікарні (1959-64). А з 1964 року нерозривно пов'язаний з Львівським медичним університетом, де пройшов шлях від асистента до завідувача кафедри факультетської хірургії (від 1976 року), а з 1981 впродовж 17 років Михайло Петрович ПАВЛОВСЬКИЙ обирався ректором Львівського медичного інституту (з 1996 року університету).

Академіку М.П.Павловському вдалося реалізувати багато своїх талантів – ученого, педагога, організатора, громадського діяча, проте найбільше праці, енергії та емоцій вкладено у хірургію. Він створив відому в Україні та за її межами наукову хірургічну школу, підготував 42 кандидати і 17 докторів медичних наук, залишив вагомий науковий доробок – авторство понад 1000 наукових праць, 16 монографій, 6 підручників, 21 авторське свідоцтво на винаходи, 4 патенти України. Він був обраний заступником голови Асоціації хірургів України, кілька десятиліть очолював обласний осередок Асоціації хірургів України. Серед його учнів більшість провідних хірургів Львівщини.

Академік Михайло ПАВЛОВСЬКИЙ був лікарем від Бога, він присвятив своє життя медицині. Провівши за 58 років професійної діяльності понад 20 тисяч складних операцій професор М. Павловський подарував щастя не одній родині, бо кожний день рятував життя людям.

Ректор Михайло ПАВЛОВСЬКИЙ вніс значний внесок у розбудову Львівського медичного університету. Він невтомно примножував славу львівської медичної школи, дбаючи про високий рівень підготовки студентів – майбутніх лікарів і провізорів (у 1984 р. ЛДМІ нагороджено орденом «Дружби народів»). Завдяки його зусиллям збудовано навчальний корпус і гуртожиток для студентів фармацевтичного факультету, дев'ятиповерховий гуртожиток для студентів стоматологічного факультету, було спроектовано та розпочато будівництво студентської стоматологічної поліклініки, яка тепер є однією з кращих в Україні.

Михайло ПАВЛОВСЬКИЙ був не тільки небайдужою і щирою людиною, а передусім, був Громадянином, активним діячем Українського лікарського товариства у Львові. Його обрали віце-президентом Світової федерації українських лікарських товариств.

Вагомий внесок М.П.Павловського у становлення і розвиток української медицини високо відзначений нашою державою та поза її межами. Академіка Михайла Павловського було нагороджено орденами «Дружби народів», «Знак пошани», «За заслуги» III ступеня, а також Почесною грамотою Верховної Ради України; великою Золотою Зіркою та Золотою медаллю Міжнародної академії медицини імені Альберта Швейцера. М.П.Павловський двічі лауреат Державної премії України у галузі науки і техніки (1986 р., 2000 р.).

Відійшов у вічність патріарх української хірургії. Пішла з життя добра, мудра і скромна людина, видатний лікар і вчений, шанований вчитель і наставник.

Медична громадськість Львівщини у глибокій скорботі.

Висловлюємо щирі співчуття дітям покійного – нашим колегам доцентам Львівського національного медичного університету Олені Жемелі та Ігорю Павловському, а також внукам, усій родині, близьким і друзям та усім хто знав, любив і шанував Михайла Петровича ПАВЛОВСЬКОГО.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ!

Медична громадськість Львівщини провела в останню дорогу колишнього керівника медичної галузі Львівщини, завідувача кафедри Львівського національного медичного університету ім. Д. Галицького, професора, доктора медичних наук, Заслуженого діяча науки і техніки України

Віктора Йосиповича КІМАКОВИЧА.

5 січня 2013 року, напередодні Різдва Христового, на 57-му році пішов з життя лікар, науковець, організатор охорони здоров'я Віктор Йосипович Кімакович. Важка хвороба раптово зупинила його енергійну ходу, його мрії, плани і сподівання.

Віктор Кімакович народився 24 вересня 1956 року в с. Воцанці, Самбірського району Львівської області у родині священика. Закінчив у 1979 р. Львівський державний медичний інститут за спеціальністю – лікувальна справа.

Після закінчення інституту працював лікарем-інфекціоністом (Белзька районна лікарня №1 Сокальського району), завідувачем ендоскопічним кабінетом 16-ї гарнізонної поліклініки МО СРСР. Впродовж 1984-1988 років лікар-ендоскопіст Львівської міської лікарні швидкої медичної допомоги.

З 1988 року завідував ендоскопічним відділенням у Львівському обласному діагностичному центрі, а з 1994 по 2002 роки – головний лікар діагностичного центру.

Кандидат медичних наук (1993), доцент (1996), доктор медичних наук (1998), професор (2001), Академік Української медичної академії (2001).

Віктор Кімакович в 90-х роках створив і очолив кафедру ендоскопії і малоінвазивної хірургії Львівського національного медичного університету імені Данила Галицького. З квітня 2005 року по грудень 2008 року – проректор Львівського національного медичного університету імені Данила Галицького.

Головний редактор журналу «Практична медицина», член редколегії часописів «Сучасна гастроентерологія» та «Хірургія України». Напрями наукових досліджень: ендоскопічна діагностика і лікування передракових станів травного каналу; вплив природних чинників на ульцерогенез в експерименті і клініці. Автор близько 130 друкованих праць, серед них 2 монографії, 8 підручників і навчальних посібників, 1 довідник, уніфіковані програми спеціалізації та передатестаційного циклу за спеціальністю «Ендоскопія».

Неповних 5 років працював начальником головного управління охорони здоров'я Львівської обласної державної адміністрації (2002-2005, 2008-2010).

У 2009 році Президентом України присвоєно почесне звання «Заслужений діяч науки і техніки України».

Віктор Кімакович любив Україну, любив життя. Він був у числі тих небагатьох львівських лікарів, що у 90-х роках відроджували Українське лікарське Товариство у Львові.

Пішла з життя чудова і непересічна особистість, потужний керівник, талановитий лікар, знаний науковець. Залишилася у скорботі родина. Залишились друзі, колеги, учні. Залишились як пам'ять, підручники і монографії, нереалізовані плани та ідеї.

Професор Віктор Кімакович любив свою професію, віддавався сповна важкій праці лікаря і керівника, науковця і вчителя. Він врятував життя сотень пацієнтів, але його, на жаль, врятувати не вдалось.

У глибокій скорботі медична громадськість Львівщини. У ці найважчі хвилини ми сумуємо разом з рідними і близькими, колегами покійного.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ!

ПАМ'ЯТІ ІВАНА ІВАНОВИЧА ТЕРЕЩУКА

«Моя робота – не полегшувати життя людям. Моя робота – допомагати їм у цьому», – заявив в одній із своїх промов Іван Терещук.

16 січня помер лідер профспілкового руху Іван Іванович ТЕРЕЩУК. Він пішов від нас у віці 68 років. Ми втратили товариша по боротьбі за права людини.

У 90-ті роки – на початках становлення держави – Іван Терещук став одним із лідерів профспілкового руху. Він боровся за права працівників, як профспілковий лідер нової формації: виступав проти нової системи нелюдської експлуатації праці безпосередньо на виробництві. Цю систему він знав із середини, а ступінь знецінення праці ретельно досліджував, як експерт і доводив до відома суспільства як соціологічний факт. До останніх днів він допомагав усім тим, хто до нього звертався.

Він був прикладом гармонії між спілчанами та її лідером. Іван Терещук зберіг людяність та інтелігентність, бо свою посаду ніколи не сприймав як панування, а завжди – як служіння.

У пам'ятному записі профспілкового комітету йдеться: «Профспілка втратила помітного і творчого генія, свого лідера, а світ втратив чудову людину. Тим, кому пощастило знати Івана Терещука та працювати з ним, тепер бракуватиме друга і натхненого наставника. Він залишив після себе міцну та надійну профспілкову організацію, яку тільки він міг створити. Його дух назавжди буде опорою для спілчан».

Вперше про серйозну хворобу Івана Терещука стало відомо в 2012 році. У листопаді цього ж року він переніс операцію. У січні 2013 року пішов у відпустку через хворобу і ... більше не повернувся. Протягом усього лікування Іван Терещук продовжував керувати профспілковим комітетом ЗАТ «Трускавецькурорт» та профспілкою медиків м. Трускавця.

Якщо можна визначити музиканта як людину-оркестр, то голову профкому ЗАТ «Трускавецькурорт» Івана Терещука можна назвати епохою, яка зупинилася 16 січня 2013 року, коли він пішов від нас. Пішов у вічність, у безсмертя, бо в історії він уже давно. Пішов на небо – св. Петрові недовго треба буде зважувати, які двері перед ним відчиняти. Відійшов гідно, тихо зачиняючи за собою двері своєї епохи.

Іван Іванович Терещук пішов із життя в літньому віці, та якби не тяжка хвороба, мабуть, зробив би для спілчан ще чимало доброго.

Львівська обласна організація професійної спілки працівників охорони здоров'я України, ЗАТ «Трускавецькурорт» співчувають рідним, близьким, друзям, колегам і поділяють біль їх непомірної врати.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ!

Департамент охорони здоров'я Львівської обласної державної адміністрації та Львівська обласна організація профспілки працівників охорони здоров'я України сумують з приводу тяжкої втрати – смерті заступника головного лікаря з хірургічної

роботи Львівського державного онкологічного регіонального лікувально-діагностичного центру, кандидата медичних наук

ЦЬОЛКА

Романа Миколайовича,

висококваліфікованого спеціаліста – мамолога, досвідченого адміністратора та управлінця, прекрасної і благородної людини. Відповідальний, працелюбний, завжди доброзичливий, поміркований у діях та вчинках, приємний у спілкуванні – таким ми запам'ятаємо його назавжди.

Пам'ять про Романа Миколайовича житиме в його добрих справах і наших серцях.

Нехай наші співчуття допоможуть родині перенести біль непоправної втрати.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ!